

G

Informace o Charte 77 č. 8 r. 1978
od 30. května 1978 do 20. června 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
- sázení č. 12 (seznam zjištěných případů	1
Sázení Charty 77 ze dne 3. 6. 1978	5
Dopis Ladislava Hajdánka ministru Obzínovi	6
Dopis mluvčích ze dne 4. 6. generálnímu prokurátorovi	7
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
- Sázení č. 13	8
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
- Sázení č. 14	10
Dopis 20 ti spisovatelů zahraničním kolegům (Jiří Gruša ve vazbě)	11
Olga Stankovičová: Trestní oznámení pro únos	13
Protest 10 ti signatářů Charty 77 z 1. 6. 1978	14
Jan Bednář: Stížnost Federálnímu ministerstvu vnitra	15
Oznámení Markéty Němcové z 1. 6. 1978	17
Žádost mluvčích ze dne 11. 6. 1978 o propuštění Jana Simsy - dopis generálnímu prokurátorovi	17
Zpráva Mileny Šimcové z 8. 6. 1978	18
Žádost 26 ti o propuštění Ivana Jirouse z výkonu trestu - protest adresovaný generálnímu prokurátorovi 30. 5. 1978	20
Magorevi	21
Ještě k případu Gustava Vlasatého	24
Julius Tomin: M á m s t r a c h Otevřený dopis prezidentu republiky	25
Různé zprávy	26

Sdělení č. 12

V duchu posláni Charty 77 a v souladu s její snahou podporovat vznikání užších pracovních společenství, zaměřených k jejím dílčím úkolem, rozhodli jsme se ke dni 27. dubna 1978 - po několika měsících předběžné práce - ustavit Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných. Cílem tohoto výboru je sledovat případy osob, které jsou trestně stíhány či vězněny za projevy svého přesvědčení nebo které se staly obětmi policejní a justiční svévole. Budeme s těmito případy seznamovat veřejnost i v úřady a podle svých možností pomáhat postiženým osobám. Chceme při tom spolupracovat s každým, u nás i v zahraničí, kdo projeví o spolupráci zájem. Zároveň občany, aby nás (nejraději osobač) na takové případy upozornovaly. Věříme, že působení našeho výboru přispěje k tomu, aby lidé nebyli nespravedlivě pronásledováni a vězněni.

ing. Rudolf Baťák, Křížíkova 78, Praha 8
Otta Bednářová, Nevodvorská 416, Praha 4
Jarmila Běliková, Novovysokanská 12, Praha 9
dr. Václav Benda, Karlovo nám. 18, Praha 2
Jiří Dienstbier, Podskalská 8, Praha 2
Václav Havel, U dejvického rybníčku 4, Praha 6
Přemysl Janýr, Dlouhá 29, Praha 1
Elžbieta Ledererová, Bílinská 496, Praha 9
Václav Malý, nám. Republiky 35, Plzeň
Ivan Medek, Janáčkovo nábř. 49, Praha 5
Dana Němcová, Ječná 7, Praha 2
dr. Ludvík Pacovský, Washingtonova 9, Praha 1
Jiří Rumal, Kremelská 104, Praha 10
dr. Gertruda Sekaninová-Čakrtová, Šárecká 67, Praha 6
Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2
dr. Jan Tesař, Kallabova 29, Brno
Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

Dodatečně se členem výboru stal: dr. Ladislav Lis, Sosnová 84, okr. Česká Lípa.

Do 5. 6. 1978 Výbor zaznamenal a sleduje následující případy:
Poznámka: 1. Pokud není uvedeno jinak, rozumí se trestem trest nepodmíneného odnětí svobody.
2. NVÚ - nápravně výchovný ústav

1. Ota Ornest a spol.

Jiří Lederer, novinář, sign. Charty 77, nar. 15. 7. 1921, do vazby vzat 13. 1. 1977, pravomocně odsouzen 12. 1. 1978 pro trestný čin podvracení republiky (§ 98/1 tr.z.). Údajný trestný čin spočíval v zasílání literárních prací čs. autorů do zahraničí. Trest: 3 roky. Vězněn v NVÚ Ostrava a je důvodná domněnka, že je v tzv. politické izolaci (za zpřísněných podmínek). Manželka: Elžbieta Ledererová, Bílinská 7/496, Praha 9 Prosek, 1 dítě (9 let), dále dospělý syn Aleš Lederer.

Další odsouzení v trestní věci Ota Ornest a spol. nejsou t.č. ve výkonu trestu.

2. Aleš Macháček a Vladimír Laštůvka

Oba vzati do vazby v lednu 1977 a pravomocně odsouzeni 6. 1. 1978 pro trestný čin podvracení republiky (§ 98/1 tr.z.). Údajný trestný čin spočíval v přechovávání a rozšířování zahraničních publikací.

ing. Aleš Macháček, zemědělský inženýr a projektant, nar. 9. 2. 1946, trest: 3 1/2 roku, vězněn v NVÚ Plzeň-Bory. Manželka: Alena Macháčková, Ústí n.L. - Střekov, Kozinova 5, 2 děti (6 a 3 roky). Rodiče: JUDr Vladimír Macháček a pí Macháčková, Křížíkova 48, Praha 8

Ing. Vladimír Laštůvka, jaderný fyzik, nar. 8. 6. 1943, trest: 2 1/2 roku, vězněn v NVÚ Plzeň-Bory. Manželka: Alexandra Laštůvková, Děčín X, Fučíkova 132/7, 1 dítě (8 let).

3. Ing. Vojtěch Vala a spol.

Ing. Vojtěch Vala, bývalý letec a diplomat, asi 36 let, obviněn z pokusu tr. činu opuštění republiky (§ 109/1 tr.z.), kterého se dopustil pomocí vírníku vlastní výroby.

Ing. Vala je ve vazbě od konce října 1977, ostatní dále jmenovaní od 12. 1. 1978. Všichni (až na V. Novotného) jsou obviněni z pomocí k tr. činu opuštění republiky (§ 109/1 tr.z.), tj. pomocí k tr. činu ing.

Valy. Údajně jsou všechny osoby zde uvedené (včetně ing. Valy a ing. Novotného) obviněny rovněž z přípravy k tr. činu podvracení republiky (§ 98/1 tr.z.); všichni se ho měli dopustit rozhovory, které vedli v NVÚ Plzeň-Bory, kde byli v 1. polovině 70 let ve výkonu trestu. Dále se předpokládá, že v této věci jsou stíhaný (snad i vazebně) další osoby. Koncem května 1978 bylo přistoupeno k seznamování s výsledky vyšetřování.

Robert Merganz, technik, sign. Charty 77, asi 50 let, Čestmírova 22, Praha 4

Jaroslav Dvořák, technik, sign. Charty 77, Havířov II-Podlesí, Družstevnická 8

Zdeněk Těšínský, bývalý letec, dělník, nar. 29. 5. 1928, Oldřichova 16, Praha 2, propuštěn z vazby začátkem března 1978

ing. Václav Novotný, bývalý novinář, asi 50 let

4. Osoby odmítající pro své přesvědčení vykonávat vojenskou službu

Aleš Březina, bývalý student bohoslovecké fakulty, sanitář, sign. Charty 77, nar. 12. 4. 1948, odsouzen v červnu 1977 pro tr. čin nenastoupení služby v ozbrojených silách (§ 269/1 tr.z.), trest: 2 1/2 roku, vězněn v NVÚ Plzeň-Bory. Bratr: Jeroným Březina, Michelská 27, Praha 4

František Matula, bývalý student bohoslovecké fakulty, sanitář, nar. 10. 3. 1954, pravomocně odsouzen 10. 6. 1976 pro tr. čin nenastoupení služby v ozbrojených silách (§ 269/1 tr.z.), trest 2 roky, v dubnu 1978 propuštěn, avšak ještě ve výkonu trestu obviněn z dalšího tr. činu, a to útoku na veřejného činitele (§ 156/2 tr.z.), kterého se údajně dopustil dopisem z NVÚ. Je vyšetřován na svobodě.

Martin Šimsa, nar. 1959, v první instanci odsouzen 10. 5. 1978 pro tr. čin neplnění odvodní povinnosti (§ 267/1 tr.z.). Trest: 5 měsíců odňtí svobody s podmíněným odkladem na 2 roky. Bytem Volfsova 12, Brno-Královské pole.

5. Kdyňské události

Ve dnech 13. 8. a 14. 8. 1977 došlo v Kdyni u Domažlic a v Domažlicích k rozsáhlým konfliktům mezi velkou skupinou mladých lidí a jednotkami SNT a Pohraniční stráže. V průběhu těchto událostí byla řada osob zadržena a později na různých místech odsouzena pro různé trestné činy. Výbor zaznamenal zatím tyto případy, další údaje se zjišťují. Všichni obvinění byli odsouzeni pro trestný čin výtržnictví (§ 202/1 tr.z.) a útoku na veřejného činitele (§ 156/2 tr.z.), Zdeněk Cervenák navíc i podle § 155/1a, 2a tr.z.

Milan Turek, dělník, nar. 18. 2. 1957, bytem Příbram VII č.p. 488, trest: 18 měsíců.

Jiří Kmíž, dělník, nar. 26. 1. 1953, bytem Podlesí 203, okres Příbram, trest: 18 měsíců.

Viktor Groh, dělník, signatář Charty 77, nar. 14. 2. 1955, bytem

Ostrov n. Ohří, Štúrova 906, okres Karlovy Vary, trest: 20 měsíců.

Ladislav Opava, dělník, nar. 4. 7. 1959, bytem Tachov, Palackého 745, trest: 10 měsíců.

Zdeněk Červeňák, dělník, nar. 27. 9. 1958, bytem Cheb, Potoční 23, trest 2 roky.

Vojtěch Dzurko, nezaměstnaný, nar. 27. 8. 1957, bytem Rokycany 191/1, trest: 1 rok.

6. Petr Cibulka a spol.

Všichni byli obviněni z trestného činu pobuřování (§ 100/la tr.z.), Věra Cibulková možná i z dalších trestných činů. Údajný trestný čin spěvával v rozmnoževání hudebních nahrávek, literárních textů a materiálů Charty 77 a v organizování koncertů.

Petr Cibulka, dělník, nar. 1953, bytem Vrázova 53, Brno, ve vazbě od 17. 4. 1978

Věra Cibulková, matka Petra Cibulky, bytem Mučednická 39, Brno, ve vazbě od 17. 4. 1978

Libor Chloupek, knihovník, nar. 17. 9. 1955, ve vazbě od 26. 4. 1978. Rodiče: Jaromír a Marie Chloupkovi, Tábor 13, Brno.

Petr Pospíchal, tiskařský učený, nar. 1960, ve vazbě od 4. 5. 1978. Matka: Marie Pospíchalová, Bohuslava Martinu 5, Brno.

7. Pavel Novák a Josef Brychta

Oba ve vazbě od 21. 4. 1978; obviněni z trestného činu podvracení republiky (§ 98/1 tr.z.). Údajný trestný čin měl spočívat ve zhotovení letáků v roce 1973 a ve zhotovování a rozšířování dalších písemností.

Ing. Pavel Novák, dělník, bývalý předseda KAN v Jihlavě, nar. 26. 2. 1943. Manželka: Danuše Nováková, Krajní 3, Jihlava; 2 děti (5 a 8 let).

Josef Brychta, pracovník služeb, bývalý místopředseda KAN v Jihlavě, nar. 17. 3. 1932. Manželka: Marie Brychtová, U větrníku 37, Jihlava. Invalidní syn Josef Brychta, 25 let.

8. Robert Gombík a Marian Zajíček

Oba jsou římskokatoličtí kněží a signatáři Charty 77, oba obviněni z trestného činu pědvracení republiky (§ 98/1 tr.z.), kterého se měli dopustit tím, že rozšírovali Prohlášení Charty 77. Oba jsou nyní vyšetřováni na svobodě.

Robert Gombík, nar. 30. 7. 1949, bytem Leninové sady - Slezská 39, Komárno.

Marian Zajíček, nar. 23. 1. 1951, bytem Jána Osobu 15, Bratislava.

9. Michal Kobal a spol.

Michal Kobal, dělník, sign. Charty 77, nar. 7. 3. 1946, bytem Roztoky 156, okres Semily. Ve vazbě od počátku února 1978, obviněn z trestného činu pobuřování (§ 100/la tr.z.), kterého se měl dopustit rozšířováním písemností o situaci v politickém vedení státu. Během vazby dne 28. 4. 1978 obviněn z dalšího tr. činu útoku na veřejného činitele (§ 156/la, 2b tr. z.), kterého se nedopustil.

Ivan Maňásek, student, sign. Charty 77, 23 let. Ve vazbě od 24. 2. 1978, obviněn z tr. činu pobuřování stejně jako M. Kobal. Matka: Růžena Jírová, Jánské nám. 16, Cheb.

Věra Vránová, dopravní dispečerka, sign. Charty 77, nar. 24. 7. 1931, bytem Cimburkova 24, Praha 3. Obviněna z přečinu proti veřejnému pořádku (§ 6/a zák. 150/69) v souvislosti s novým obviněním M. Kobala. Je vyšetřována na svobodě.

10. František Pitor a Alena Klímová

Oba vzati do vazby 9. 6. 1977 a pravomocně odsouzeni 23. 12. 1977 pro trestný čin pohuřování (§ 100/la, 3a tr.z.). Údajná trestná činností spočívala v rozmnožování Prohlášení Charty 77.

František Pitor, dělník, nar. 10. 6. 1921. Trest : 3 roky. Vězněn v NVÚ Plzeň-Bory. Manželka při Pitorová, Průmyslová 5, Plzeň-Doudlevice.

Spoluodsouzená Alena Klímová byla z výkonu trestu propuštěna.

11. Ivan Jirous, teoretik umění, sign. Charty 77, nar. 23. 9. 1944. Ve vazbě od 25. 10. 1977, pravomocně odsouzen 5. 5. 1978 pro trestný čin výtřnictví (§ 202/l tr.z.). Údajný trestný čin spočíval v tom, že veřejně promluvil na vernisáži výstavy svého přítele. Trest: 18 měsíců. Vězněn v NVÚ Praha-Pankrác. Manželka: Juliana Jirousová, Stará Ríše 33, okr. Jihlava.

12. Oldřich Tomek, výhybkář, bývalý středoškolský profesor, nar. 13. 10. 1921, bytem nám. 1. máje 314, Chotěboř, okr. Havlíčkův Brod. Pravomocně odsouzen v únoru 1977 pro tr. čin pohuřování (§ 100/la tr.z.). Údajný tr. čin si spáchal dopisem Krajské správě pasu a viz a Generální prokuraturu. Trest: 1 rek. Je vážně nemocen, trest dosud nenastoupil.

13. Miloslav Černý, dlžník, nar. 20. 4. 1930. Pravomocně odsouzen 24. 7. 1977 pro trestný čin pohuřování (§ 100/la, 3a tr.z.). Údajný trestný čin měl spočívat ve zhotovení a uylepení plakátů na podporu Charty 77. Trest: 3 roky, vězněn v NVÚ Plzeň-Bory. Je ve velmi vážném zdravotním stavu. Sestra: Vlasta Mikešová, Zámecký park 838, Litvínov 1, okr. Most.

14. Gustav Vlasatý, úředník, nar. 18. 5. 1930. Pravomocně odsouzen 12. 5. 1978 pro tr. čin pohuřování (§ 100/la tr.z.). Údajný tr. čin spočíval ve zhotovení nástěnky kritického obsahu. Trest: 20 měsíců. Manželka: Věra Vlasatá, Bezručova 1707, Litvínov 6, okr. Most; dospělá dcera Vladimíra Marešová.

15. Miloslav Lojek, dělník, bývalý evangelický duchovní, nar. 6. 1. 1949. Pravomocně odsouzen 19. 4. 1978 pro tr. čin pohuřování (§ 100/la tr.z.) a tr. čin ohrožování politického a morálneho stavu jednotky (§ 238/l tr.z.). Údajné tr. činy spočívaly v rozšiřování Prohlášení Charty 77 mezi vojáky jeho jednotky a v pohuřujících výrocích při politickém školení. Trest 15 měsíců, vězněn v NVÚ Plzeň-Bory. Manželka: Romana Lojková, Fučíkovo nám. 6/7, Oloví, okr. Sokolov.

16. František Hrabal, dělník, nar. 17. 7. 1952. Ve vazbě od 16. 2. 1978, obviněn z tr. činu podvracení republiky (§ 98/l tr.z.). Údajný tr. čin spočíval v sepsání a rozšiřování sociologických a politologických statí. Je vážně nemocen. Manželka: při Hrabalová, Na Plískavě 123/27, Přerov 10 - Hostivař.

17. Dr. Peter Pohl, vědecký pracovník, sign. Charty 77, bytem Klemensova 17, Bratislava. V únoru 1978 pravomocně odsouzen pro tr. čin opuštění republiky k trestu 20 měsíců.

18. Ing. Pavel Roubal, projektant, sign. Charty 77, nar. 26. 7. 1948. Ve vazbě od 20. 5. 1978, obviněn z tr. činu pohuřování (§ 100 tr.z.). Údajný tr. čin spočíval v rozšiřování literárních a filosofických děl. Manželka: ing. Věra Roubalová, Hájecká 7, Praha 10; 3 děti (2, 4 a 6 let).

19. Jiří Gruša, spisovatel, sign. Charty 77, nar. 10. 11. 1938, bytem Nad lesním divadlem 1117, Praha 4. Ve vazbě od 1. 6. 1978, obviněn z tr. činu pohuřování (§ 100 tr.z.). Údajný trestný čin spočíval v tom, že napsal román a souhlasil s jeho opisováním; 3 děti (2, 12 a 16 let).

20. Jen Šimša, bývalý evangelický duchovní, sign. Charty 77, nar. 1929, ve vazbě od 30. 5. 1978, obviněn pravděpodobně z tr. činu útoku na veřejného činitele. Je vážně nemocen. Manželka: Milena Šimsová, Volfová 12, Brno - Králové Pole, dospělý syn Martin.

Osobám ve vazbě v Praze-Ruzyni pište na adresu: Poštovní úřad 14, schránka 09, 161 02 PRAHA 6; osobám ve vazbě v Brně - Bohunicích na adresu: Brno 2, poštovní schránka 151. Při korespondenci je nutno uvádět datum narození.

Výbor dále sleduje případy osob, které jsou trestně stíhány na svobodě: Otty Bednářové, ing. Zbynka Čerovského, dr. Ladislava Hajdánka, Václava Havla, Jaroslava Kukala, Pavla Landovského, Jeleny Mašínové a Jiřího Němce.

Výbor vítá jakoukoli pomoc a spolupráci při sledování těchto i obdobných případů, při zjišťování potřebných údajů i při podpoře postižených. Obracejte se na členy Výboru, nejlépe přímo nebo prostřednictvím osobních kontaktů. Pro práci Výboru jsou důležité především tyto údaje:

a) vždy: jméno a příjmení postiženého, povolání (sociální postavení), datum narození, adresa (trvalá i přechodná), případné předchozí trestní stíhání (včetně zákonného pojmenování tr. činu a ustanovení tr. zákona, doby vazby a výkonu trestu atd.), případné jiné postiženy, sociální údaje (počet a věk dětí a pod.) a všechny další významné okolnosti, foto;

b) ve stadiu trestního stíhání: kym a jak bylo trestní stíhání zahájeno (např. domovní prohlídkou a pod.), zákonné pojmenování tr. činu (včetně ustanovení tr. zákona), co nejpodrobněji oficiální verzi skutkové podstaty, případné skutečné důvody stíhání, stádium stíhání (vyšetřování, obžaloba), obhájce (ze které advokátní poradny) atd;

c) je-li navíc uvalena vazba: od kdy ve vazbě, její důvod (podle kterého písmene § 67 tr.f.), zdravotní stav, jméno a adresa příbuzného, který je s obviněným ve styku, situace rodiny atd.;

d) po odsouzení dále: maximum údajů z obžaleby a rozsudku (možno-li zapojit opis), výše trestu, nápravně-výchovná skupina, za jaké tr. činy (včetně ustanovení tr. zákona), kdy k a kym (jména soudců) odsouzen, podmínky výkonu trestu (izolace, pracovní zařazení, lékařská péče, kázeňské tresty apod.), adresa do NVÚ (včetně úseku, bloku apod.).

Ve všech stadiích jsou významné opisy důležitých usnesení (zvláště obvinění, záznamy ze soudních líčení, jednací čísla, jména vyšetřovatelů, prokurátorů apod.).

V Praze dne 7. června 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

00000000

Sdělení Charty 77 ze dne 3. 6. 1978

Při oficiální návštěvě Leonida Brežněva v Československu ve dnech 30. 5. až 2. 6. 1978 provedly všechny složky SNB na území ČSSR opatření, která svým rozsahem i povahou určitých metod podstatačně přesáhla rámec akcí, obvyklých při podobných státních návštěvách. Ačkoli čs. právní řád nezná institut preventivního zadržení, acitly se stovky osob, které se ničeho nedepustily, po dobu Brežněvovy návštěvy ve věznících. Jejich zajištění a zadržení byla kryta nejrozmanitějšími fingovanými důvody, především předstíraným vyšetřováním neexistujících trestních činů. Bezpečnostní orgány se přitom dopouštěly různých dalších konkrétních nezákoností jako například překročení osmačtyřiceti hodinové lhůty zadržení (resp. zajištění), porušování domovní svobody a podobně. Zároveň se vůbec neohlížely na důsledky, které může v občanském životě mnohých lidí způsobit sám fakt, že byli ve vězení a že byli nařčeni ze skutků, kterých

se nedopustili. Součástí této akce bylo i věznění - ve většině případů čtyřdenní - mnoha signatářů Charty 77 ~~zpravidla~~ a osob, které s Chartou 77 spolupracují nebo sympatizují nebo jsou v příbuzenském či přátelském vztahu k jejím signatářům. Jak se nám zatím podařilo zjistit, bylo tímto způsobem v Praze a Brně postiženo nejméně šedesát občanů. Vznesená podezření z různých trestných činů byla zjevnou a občas i otevřeně přiznána záminkou. Celé akce však využily orgány StB zároveň i k tomu, že provedly četné domovní prohlídky, při nichž zabavily velké množství knih, rukopisů, soukromou korespondenci apod. a že uskutečnily i bezpočet výslechů, při nichž se pokoušely získat informace o práci Charty 77. Aby formálně zdůvodnily čtyřdenní věznění, propouštěly vězněné po dvou dnech a vzápětí je před věznici nebo přímo v prostorách věznice znova zatýkaly a vracely do cel. Tři signatáři Charty 77, ing. Pavel Roubal, spisovatel Jiří Gruša a Jan Šimsa z Brna se dosud nevrátili, protože na ně byla uvalena vazba. Celá tato akce je výrazem zlověstné se stupňující represe proti nepohodlným občanům. Při výsleších bylo vězněným naznačováno, že v souvislosti s bližicími se výročími mohou očekávat podobné a ještě drastičtější akce. Celý tento varovný vývoj, vyznačující se viditelným zastříváním policejních zákroků a prohlubujícími se nezákonnostmi, považujeme za velice nebezpečný. Strach mecenáského aparátu z občanů je přitom v hlubokém rozporu se všemi oficiálními tvrzeními o vnitropolitické stabilitě. Charta 77 proti poslední akci bezpečnosti rozhodně protestuje a je výzvě ~~z~~ zneklidněna situací, kterou tato akce zrcadlí.

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubišová
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

ooooooo

Ministrovi vnitra ČSSR
dr. Obzinovi
Praha

Pane ministře Obzino,

u příležitosti příjezdu nejvyššího představitele SSSR do naší země bylo zcela absurdním způsobem zadrženo několik desítek signatářů Charty 77. Opět se to pro neschopnost nebo neznalost zákonů na straně složek StB neobešlo bez porušování zákonů. Na nejkurioznější z nich Vás chci upozornit, nebot je tím charakterizován stav "zákonnéosti", jak si jej představují některé složky StB. Řada z nás, kteří jsme byli po zadržení na 48 hod. z věznice Ruzyně propuštěni, byla ještě před vězenskou vrátnicí okamžitě znova zadržena a znova předána věznici. Naše zákony (konkrétně trestní řád) mluví zcela jasně o 48 hodinách jako o maximální přípustné délce zadržení. V našem případě nebylo vzneseno žádání obvinění a nebyla navržena vazba, propuštění bylo fiktivní a podvodné, a to s cílem obejít rozhodnutí prokurátora. Je možné, že dnes odpoledne, kdy prokurátor už "nebude k zastižení", bude obvinění proti nám přece jen vzneseno, takže se prokurátor bude moci vyjádřit až v pondělí. Je ovšem možné, že budeme znova propuštěni a zase hned ve vrátnici zadrženi. Těmito machinacemi se může dosáhnout toho, že zadržení kteréhokoliv občana může být změněno bez vědomí a souhlasu prokurátora ve "vazbu" libovolně dlouhou. Jde o flagrantní a cynické porušení zákona v jeho podstatě.

Žádám, pane ministře, abyste dal mé údaje přešetřit a abyste nařídil potrestání viníků a prevenci podobných příhod pro

příště. Předseda vlády prohlásil v zahraničí, že se proti Chartě 77 postupuje jen politickými prostředky. Máme mnoho důkazů, že tomu tak není, tento poslední, o němž Vás informuji, je jedním z nich.

Chtěl bych Vás kromě toho upozornit, že během svého zatím třídenního pobytu v Ruzyni jsem se setkal ještě s dalšími případy porušení zákona a navíc hrubého jednání, týkajícího se osob, které v žádné souvislosti s Chartou nebyly a nejsou. Byl bych rád, kdybyste si pro mne (nebo pro několik z nás) našel k někdy, až budu opět na svobodě, trochu času k osobnímu setkání a krátkému rozhovoru. Je výsce nemormalní, že s námi hovoří zatím jen příslušníci sležek bezpečnosti.

V Praze-Ruzyni 2. 6. 1978

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

dr. Lad. Hejdánek
Slovenská 11/1146
120 00 Praha 2 - Vinohrady
t.č. věznice Ruzyně

00000000

Pan
Dr. Ján Feješ
generální prokurátor ČSSR
nám. Hrdinů 1300

Dne 2. června 1978 byla uvalena vazba na spisovatele Jiřího Grušu a inženýra Pavla Roubala. Jsou obviněni z pobuřování podle § 100 tr.z., kterého se měl ing. Pavel Roubal dopouštět tím, že rozšířoval beletristická a i esejistická díla českých spisovatelů, a Jiří Gruša tím, že napsal román "Dotazník" a souhlasil s jeho opsáním. Celý tento případ je naprosto absurdním útokem na svobodu projevu, zaručenou čs. Ústavou. Charta 77 žádá, aby oba nezákonné uvěznění - z nichž Jiří Gruša je navíc vážně nemocen - byli okamžitě propuštěni.

Praha 4. 6. 1978

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubišová
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

00000000

Sdělení č. 13

Charta 77 protestovala svým sdělením z 3. 6. 1978 proti nezákonnému opatření bezpečnostního aparátu, která při státní návštěvě Leonida Brežněva v Československu postihla větší počet čs. občanů, mezi nimi i několik desítek signatářů a souadců Charty 77.

Jak jsme až dosud zjistili, byli při této příležitosti vězněni tito signatáři Charty 77 (pokud není uvedeno jinak, byli uvězněni v Praze): Rudolf Battěk, Otta Bednářová, Jan Bednář, Václav Benda, Vratislav Brabenec, Luboš Dobrovský, Ivan Duchon, Michal Dymáček (v Brně), Jiří Hanák, Ladislav Hejdánek, Václav Havel (ve Vlčicích u Trutnova, převezen do Prahy), Oldřich Hromádko, Přemysl Janýr, Svatopluk Karásek, Luboš Kohout, Vavřinec Korčíš ml. (na Litoměřicku, převezen do Prahy), Jaroslav Kukal (v Kladně v práci, převezen do Prahy), Daniel Kumermann, Miroslav Kusý (v Bratislavě), Karel Kyncl, Pavel Landovský, Vladimír Macák, Ivan Medek, Jiří Müller (v Brně), Jana Převratská, Karol Sidon, Andrej Stankovič, Josef Stehlík, Jaroslav Sabata (v Brně), Miluše Števichová, Jakub Trojan (v Neratovicích, převezen do Prahy), Petr Uhl, Přemysl Vondra, Milan D. Vopálka a Pavel Zajíček. Signatář Charty 77 František Pánek byl internován na vězenském oddělení psychiatrické léčebny v Praze-Bohnicích. Signatáři Charty 77 spisovatel Jiří Gruša, inženýr Pavel Roubal a duchovní Jan Šimša (z Brna), kteří byli rovněž uvězněni, byli obviněni a byla na ně uvalena vazba (viz sdělení výboru č. 14).

Kromě signatářů Charty 77 byli za stejných nebo podobných podmínek vězněni i další občané, jejichž počet nejsme s to odhadnout. Uvádíme jména několika z nich, která se uvězněným členům výboru podařilo zjistit přímo v pražských věznících (tj. věznicích Ruzyně a Pankrác a v celách v Konviktské ulici): Martin Beneš, Jiří Breda (z Týnce n.S.), Ivan Brož, Albert Černý (z Brna) kde vězněn), Jan Dus (z Neratovic), Jiří Fryc, Milan Hlavsa (z Prahy), Milan Hlavsa (z Nymburka), Dana Horáková, Josef Janíček, Jiří Kabeš, Milan Knižák, Bohuslav Kolář, Jaroslav Linke, Markéta Němcová, Vojtěch Píč (z Mělníka) a Vladimír Šťastný. Jmenovaní občané představují jen nahodilý vzorek z velkého počtu osob, které byly uvězněny jen proto, že někdo z bezpečnostního aparátu to považoval v onech dnech za vhodné (např. pro jejich vztah k Chartě 77, příbuzenský poměr k některému signatáři, vztah k neoficiální kultuře nebo na základě jejich trestního rejstříku). Zatímco v uvěznění signatářů Charty 77 jejich spolupracovníci a sousedé většinou správně vidí pouhý akt zvůle, pro ostatní občany může mít taková represe i další závažné společenské následky.

Příslušníci Veřejné a Státní bezpečnosti odváděli - často již v případě ráno - uvedené osoby z jejich bytů, případně je později hledali na pracovištích a v bytech jejich přátel. Byt Ottý Bednářové si odemkli vlastním klíčem. Andreje Stankoviče, který byl v pracovní neschopnosti, odvlekli v pyžamu. Do bytu Petra Uhla vnikli násilně, přičemž značně poškodili dveře. Při hledání Vavřince Korčíše ml. vtrhli do bytu Petrušky Sustrové a prohledali jej; nutili přitom nahou ženu, aby v jejich přítomnosti vstala a předložila občanský průkaz. Při odvádění Pavla Landovského se chovali tak hrubě, že jeho dvouletý syn dostal šok a musel být hospitalizován; u Evy Landovské vytváralo odvlečení jejího muže a zdravotní stav dítěte dva nervové záchvaty.

Lidé byli odváděni často beze slova vysvětlení do vězení a umístováni do cel. Většinou teprve druhý den byli podrobeni čistě formálnímu výslechu. Pokud byli po 48 nebo i více (až 57) hodinách propuštěni, byli většinou zastaveni příslušníky Bezpečnosti haed u vězenské brány a zavedeni zpět do věznice nebo převezeni do jiného vězení. Některé ani na bránu nevyvedli; pouze jim oznámili, že budou vězněni dále nebo jim nereklamovali nic.

Signatáři Charty 77 byli umístováni do cel tak, aby nepřišli navzá-

jem do styku. Některí byli dokonce drženi v samovazbě, což odporuje předpisům. Jiným, např. Ottě Bednářové, byla upírána nutná lékařská péče. Jaroslav Kukal a Pavel Zajíček byli zcela svévolně zbaveni vojsku a nakrátko ostříháni. Tím vším porušovaly orgány Bezpečnosti a vězenské správy pravidla režimu, běžného v celách předběžného zadržení, jemuž byly jmenované osoby vystaveny. Proto považujeme tvrzení, že s vězněnými občany bylo zacházeno "liberálně", za nesprávné.

Ve dnech 30. 5. až 1. 6. 1978 bylo také provedeno nejméně devět domovních prohlídek, a to v bytech Ottý Bednářové, Václava Bendy, Alberta Černého (Brno), Ladislava Hejdánka, Jiřího a Dany Němcových, Pavla a Věry Roubalových, Josefa a Danuše Stehlíkových, Jana Simsy (Brno) a Jiřího Gruší.

Další osoby byly v onech dnech vyslýchány na svobodě nebo varovány, aby vycházely jen do zaměstnání.

***

Ve všech těchto případech byl postup orgánů Sboru národní bezpečnosti v přímém rozporu s platným právním řádem.

Československý právní řád neobsahuje institut preventivního zajištění, který by umožňoval internovat někoho, kdo se nedopustil trestního jednání, na základě obavy, že by se takového jednání dopustit mohlo. (Nevíce v případě signatářů Charty 77 by byla taková obava v souvislosti s Brežněvovou návštěvou pouhou záminkou). Proto bezpečnostní orgány zdůvodnily uvěznění jmenovaných občanů bud zákonem o SNB (zajištění - § 23) nebo trestním řádem (zadržení podezřelého - § 76).

Podle ustanovení podle § 23 zákona o SNB lze však zajistit pouze osobu, která výtržnostní nebo jiným nepřístojným chováním ohrožuje veřejný pořádek. Musí se tedy takového jednání dopouštět bezprostředně při svém zajištění a orgány SNB ji mohou zajistit pouze tehdy, nepodarí-li se jim zabránit narušování veřejného pořádku jiným přiměřeným způsobem. Zajištění samo může trvat jen po dobu nutných služebních úkonů, nejdéle však 48 hodin. O zajištění, které trvá déle než 24 hodin, musí orgán SNB informovat někoho z nejbližších příbuzných zajištěného.

Po dle zákonného ustanovení podle § 76 trestního řádu pak může být zadržena pouze osoba, která je důvodně podezřelá z trestného činu a u níž jsou dány důvody vazby. K zadržení je nutný předchozí souhlas prokurátora, který se nevyžaduje jen tehdy, když osoba přistižena při trestném činu nebo na útěku. Orgány SNB jsou povinny neprodleně vyhotovit protokol o zadržení a doručit jej bezodkladně příslušnému prokurátorovi; byl-li byl-li podezřelý zadržen bez jeho předchozího souhlasu, musejí současně zdůvodnit, proč věc nesnesla odkladu a proč se nepodařilo souhlasu dosáhnout. Podezřelý musí být do 48 hodin předán prokurátorovi s návrhem na vazbu; během této doby mu musí být vzneseno obvinění z konkrétního trestného činu (rozhodnuto o jeho trestním stíhání jako obviněného); obviněný má pak veškerá procesní práva, včetně práva na volbu obhájce a styk s ním.

Zajištění resp. zadržení osob orgány SNB na 48 hodin je tedy vázáno na celou řadu podmínek, které stanoví zákon. V případech občanů, kteří byli vězněni u příležitosti Brežněvovy návštěvy, nebyl naplněn žádny zákonny důvod pro jejich zajištění podle zákona o SNB nebo zadržení podle trestního řádu. Jako výsměch platnému právnímu řádu se jeví skutečnost, že došlo k zajištění osob, které se měly dopouštět narušování veřejného pořádku ve svých bytech a na pracovních a řadě případů dokonce ve spánku. Zadržování i domovní prohlídky byly pouze záminkou k hrubým zásahům do ústavních zásad nedotknutelnosti osoby a nedotknutelnosti obydli. V případě domovních prohlídek je u signatářů a stoupenců Charty 77 opětovně zneužívána skutečnost, že usnesením vyšetřovatele Správy vyšetřování Státní bezpečnosti ze dne 6. 1. 1977 bylo zahájeno trestné stíhání pro trestný čin podvracení republiky (§ 98 odst. 1 tr.z.). Toto trestní

stíhání je vedeno (pokud je známo) pouze "ve věci", což znamená, že v jeho rámci nebyl nikdo obviněn, a to ani po 17 měsících vyšetřování, které má - podle tr. řádu - skončit zpravidla do dvou měsíců. Vyšetřování tohoto údajného trestného činu, který měl být spáchán v souvislosti s Chartou 77, umožnuje Státní bezpečnosti opakovatě provádět domovní prohlídky a výslechy, a vyšetřovat činnost i z období po 6. 1. 1977. Tím se vytváří abnormální a proti právní situace permanentního trestního stíhání, aniž by příslušný vyšetřovatel nebo prokurátor rozhodl o jeho zastavení nebo přerušení.

Z uvedeného je zřejmé, že nejenže nebyly naplněny zákonem stanovené nutné podmínky k zajištění resp. zadržení uvedených osob, ale že orgány SNB porušovaly i zákonné podmínky samotného výkonu zajištění resp. zadržení. Nutné služební úkony v případech zajištění byly pouze formální, nebo nebyly vůbec, příbuzné neinformovaly bezpečnostní orgány vůbec nebo je informovaly nesprávně, lhůta 48 hodin byla překračována, nebo nebyla vůbec respektována. Předstírané propouštění a opětné zajištování u bran věznice je dalším výsměchem právnímu řádu; tento postup by umožňoval orgánům SNB věznit kehkoliv neomezeně dluho.

Vzhledem k tomu všemu výbor konstatuje, že zajištění resp. zadržení uvedených občanů nebylo úkonem ve smyslu zákona a příslušníci Sboru národní bezpečnosti při něm tedy nepožívali zákonné ochrany veřejných činitelů. Konstatuje dále, že se naopak dopustili celé řady trestných činů, mj. zbavení osobní svobody, porušování domovní svobody a zneužívání pravomoci veřejného činitele.

Někteří postižení nebo jejich rodinní příslušníci podali nebo hodlají podat oznámení o trestných činech, jimž byli poškozeni. Připomínáme v této souvislosti, že příslušníci Sboru národní bezpečnosti podléhají vojenské jurisdikci a že jejich trestné činy se proto oznamují vojenskému prokurátorovi. Hlavní vojenský prokurátor je JUDr. Zbyněk Kiesewetter, nám. Hrdinů 1300, Praha 4 - Pankrác.

9. června 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

oooooooo

Sdělení č. 14

Při rozsáhlé akci bezpečnostního aparétu u příležitosti návštěvy L. I. Brežněva v Československu byla dne 30. 5. 1978 provedena domovní prohlídka také u signatářů Charty 77 manželů Pavla a Věry Roubalových, po které byl Pavel Roubal zadržen. Při prohlídce byly odnuty pouze literární práce Jana Patocky, Václava Černého, Jana Trefulky a román Jiřího Gruší Dotazník. Dne 2. 6. 1978 byl Pavel Roubal obviněn z tr. činu pobuřování (§ 100 tr.z.), kterého se měl dopustit výhradně rozšířováním uvedených textů. Téhož dne (s účinností od 30. 5.) na něho generální prokurátor ČSSR uvalil vazbu podle § 67 pís. b) tr. ř. (z obavy, že by jmenovaný mohl mít vyšetřování).

Ing. Pavel Roubal, projektant, nar. 26. 7. 1948, bydlí v Praze 10, Hájecká ul. 7. Jeho manželka, ing. Věra Roubalová, a jejich tři děti (2, 4 a 6 let) bydlí tamtéž. Ing. Pavel Roubal je vězněn ve věznici MS č. 1 v Praze - Ruzyni, jeho obhájcem je JuDr Josef Danisz z AP č. 5.

Při stejně akci byla dne 1. 6. 1978 provedena domovní prohlídka též u spisovatele Jiřího Gruší. Byly při ní zabaveny strojopisy jeho literár-

ních děl, jmenovitě román Dotazník, který napsal v letech 1974 - 1975 a který vyšel v edici Petlice. Dále byly odňaty literární práce dalších autorů. Jiří Gruša byl zadržen a 2. 6. 1978 obviněn z tr. činu pobuřování (§ 100/la tr.z.), kterého se měl dopustit pouze tím, že napsal román Dotazník a souhlasil s jeho vydáním v edici Petlice a v nakladatelství Reich Luzern, kde má letos vyjít. Jiřímu Grušovi, signatáři Charty 77, se ~~komu~~ klade za vinu, že v uvedeném románu je údajně útočí proti společenskému a státnímu zřízení republiky, Generální prokurátor ČSSR na něj uvalil vazbu podle § 67 pís. b tr.ř. (z obavy, že by mafil vyšetřování).

Jiří Gruša, zaměstnán jako tech. úředník, nar. 10. 11. 1938, bydlí v Praze 4, Nad lesním divadlem 1117. Má tři děti (2, 12 a 16 let). Je ve vazbě ve věznici MS č. 1 v Praze - Ruzyni a je vážně nemocen. Jeho obhájem je JuDr Josef Danisz z AP č. 5.

Obvinění a uvěznění spisovatele Jiřího Gruše a ing. Pavla Roubala je dalším mocenským zásahem proti české kultuře, přičemž v případě Jiřího Gruše jde o trestní stíhání spisovatele pouze proto, že napsal román a souhlasil s jeho publikací. Aparát státní moci tím nejen porušuje platné zákony a ústavní svobody, ale ještě umožnuje své zásahy proti té části literární literatury a duchovní kultury, která byla násilně vytlačena z oficiální scény a která přesto žije. Dokumentují to přesvědčivě desítky literátů a hudebníků, řady koncertů, stovky titulů knih, tisíce výtisků a magnetofonových nahrávek a zejména desetitisíce ~~komu~~ čtenářů a posluchačů. Jak už jsme toho byli svědky v případech trestního postihu Vladimíra Škutiny, Plastic People, novináře J. Lederera, dramatiků V. Havla a F. Pavlička - jde nyní u spisovatele J. Gruše a ing. P. Roubala o vystupňovanou snahu státní moci tyto nezávislé kulturní projevy potlačit a umlčet.

V Praze dne 9. 6. 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

oooooooo

(Trochu miň vědra bychom prosili)

Vážení kolegové a přátelé!

Od minulého týdne se postavení české literatury doma zas o něco zhoršilo. Policie zatkla spisovatele Jiřího Gruše a prokurátor ho obvinil z trestného činu pobuřování (§ 100 tr. zákona), jehož prý se dopustil obsahem svého románu "Dotazník". Může být odsouzen k 6 měsícům až třem letům vězení. Podle téhož paragrafu byl zatčen a je stíhan ing. Pavel Roubal, který rozšiřoval strojové opisy děl českých spisovatelů, a také Grušova románu. Úřady tak překročily kromě zákona už i tu doposud tiše respektovanou dělicí čáru mezi občanskou politickou aktivitou, jakou vyvíjeli i mnozí spisovatelé, a činností výhradně literární, jaké se věnovali lidé typu Jiřího Gruše.

Jiří Gruša (40) publikoval od šedesátých let nejprve jako básník. Vydal dvě sbírky básní. Pracoval v literárním měsíčníku "Sešity", vydávaném Čs. svazem spisovatelů, později v týdeníku "Zítřek". Od roku 1969, kdy byla ještě vytisklá jeho sbírka básní "Cvičení mučení", patří mezi autory, kteří nesměli otisknout ani řádku. Od té doby jsme mohli číst jeho práce pouze v rukopisné podobě prostřednictvím Petlice. Jsou to ru-

kepisy "Modlitba k Janince", sbírka básní; první Grušova próza "Dámský gambit", dále fiktivní cestopis "Mimner" - zpráva ze smyšlené země hráz, jakých se bojí všichni lidé na světě, a konečně zmíněný román "Dotazník".
Šíří Stručná charakteristika románu:

Hrdina, ucházející se o zaměstnání v jednom podniku musí vyplnit obvyklý kádrový dotazník. Na rozdíl od většiny lidí vezme některé ne-smyslné otázky karikovaného dotazníku zcela vážně a pokouší se odpovědět. Celý děj knihy je odpověď na perverzní otázku, kterou kladou lidem jen určité režimy: Jaký je tvůj původ, kdo byl tvůj otec, děd, praděd...? Metodou introspekcí až do svých genetických buněk se hrdina rozpomíná, v kom byla a čeho se zúčastnila jeho hmota před druhou světovou válkou, před první, dokonce za války prusko-rakouské v roce 1866. Gruša tu s gustem a skvělým literárním stylem probírá otázku, která je jeho oblibenou: Kdy se počiná člověk, z čeho, jak se jeho vědomí a osud vydělují z vědomí a osudu národního celku, jaké světlé nebo černé mocnosti do toho mluví. Děj románu končí rokem 1968 u něhož se příliš ne-zdržuje. Není to žádná alegorie ani politická satira, to není Grušův způsob, jemu naše dnešní politické poměry nestojí ani za to, aby na ně hodinu souvisle myslel.

Od doby, kdy nesmí pracovat v časopise ani publikovat, venuje se Gruša psaní jen ve volném čase. Poslední léta pracuje jako úředník ve stavebním družstvu. V těch politických otázkách se choval zdrženlivě, jsa toho názoru, že literatura může rozšířit oblast svobody nejspíš literárním činem. Gruša uctívá hvězdy a dost jim věří, a událost toho druhu, jaká ho potkala, čekal, ale asi až za dva měsíce. Má tři děti, nejmladší dvouleté. Trpí žaludečními vředy a musí každý den brát pravidelně léky. Přesto je kupodivu optimistický typ, veselý a družný. Smýšlením je, řečeno zhruba, socialistického založení.

Proč si asi vybrali právě jeho? = Od doby totálních hromadných zákazů dospěla k vrcholné tvůrčí síle mladší generace autorů, která před deseti lety setva stačila debutovat, vedle též se rodí autoři noví. Kulturní politika našeho státu neumí tyto lidi integrovat a nemůže jim nabídnout nic než sterilitu v poslušnosti. Jsou tedy některí z nich rovnou zaháněni k náhradním formám publikace, jakou je Petlice. Trestní stíhání Jiřího Gruší je má zastrašit.

Jiří Gruša se zdá k tomu vhodný možná proto, že je dosud neznámý ve světě, proto se ho nikdo nezastane. Ale to je omyl, protože Gruša bude brzo velice známý: jeho "Dotazník" chystá k vydání nakladatelství Reich v Luzernu a ve Francii Gallimard. Eventuální soudní proces - první proces proti uměleckému literárnímu dílu! vzácná podívaná i ve čtenářský zaostalých zemích světa! doporučujeme vaší pozornosti! - udělá mu reklamu, jakou by naše státní agentura Dilia nikdy nesvedla. A konečně je tu třetí možnost, proč sáhli po Grušovi: někdo si chce vyzkoušet, jestli by to šlo a co by to udělalo, kdyby nás zavřeli všechny. Nemůžeme proti tomu dělat nic, než e tom aspoň informovat své okolí. Ponecháváme na každém, co si o tom pomyslí. S tím vás, vážení kolegové a přátelé, zdravíme a přejeme vám příjemné letošní léto. Jen trochu míň vedra, co se nás týče, bychom presili od Grušových hvězd.

Praha 5. června 1978

1. Vratislav Brabenec
2. Václav Havel
3. Věra Jirousová
4. Petr Kabeš
5. Svatopluk Karásek
6. Ivan Klíma
7. Pavel Kohout
8. Jan Lopatka
9. Jiří Němec
10. Zdeněk Pinc

11. Jaroslav Seifert, národní umělec
12. Karol Sidon
13. Karel Soukup
14. Andrej Stankovič
15. Vlastimil Třešňák
16. Zdeněk Urbánek
17. Ludvík Vaculík
18. Jan Vladislav
19. Josef Vohryzek
20. Pavel Zajíček

Obvodní prokuratura pro Prahu 1
Ovocný trh 14, Praha 1

Praha 30. května 1978

Věc: Trestní oznámení pro únos

Dnes ráno, tj. 30. 5. 1978 asi ve 4.30 jsme byli s mým manželem Andrejem Stankovičem probuzeni zvoněním, ke kterému se později přidal bušení na dveře a kopání do nich a posléze i bušení na okno, ke kterému je přístup po zbytcích lešení na dvoře. Zprvu jsme se tím nenechali vyrušovat a pokoušeli jsme se dál spát, protože jsme věděli, že dům je otevřen a že do něj občas po uzavírací hodině zabloudí různá podnapilá individua z okolních vináren (Narcis, Barberina aj.). Stává se potom, že tito nezvaní hosté hlučí po chodbách, tropí výtržnosti a obtěžují i nás, protože bydlíme hned v prvním patře jako jední stálí nájemníci.

Kolem šesté hodiny ranní jsem vstala a chystala se odejít do práce. Právě jsem snídala, když se za dveřmi ozvaly výkřiky: "Policie, jménem zákona otevřete". Nebrala jsem tyto výkřiky samozřejmě vážně a pokládala je za hloupý vtip, protože jsem si nedovedla představit, že by se příslušníci Veřejné bezpečnosti ohlašovali jak "Policie", lezli po trubkách od lešení, bušili zvenčí do roury od kamen WAW a podobně. Požádala jsem však svého manžela, který je v pracovní neschopnosti, aby vstal, doprovodil mne při odchodu před dům a tak ochránil před eventuálními opilci. Manžel vstal a právě se myl v kuchynce, když se náhle s praskotem rozletěly zamčené dveře z chodby a do naší předsíně se rázem nahrnuli tři uniformovaní příslušníci s jedním člověkem s hustými tmavými vlasy v občanském oděvu, kteří je vyzazili a přitom značně poškodili. Uniformovaní příslušníci nás začali jeden přes druhého obvinovat, že prý jsme neotevřeli, když nás dložně vyzývali (o tom nic nevíme, ložnici máme vzadu a z chodby do ní není nic slyšet). Odmitli jsme proto jejich výčítky a naopak jsme je žádali o vysvětlení jejich nepřistojného a protizákonného jednání. Nevysvětlili nic, jen oznámili mému muži, že se má obléci - byl dosud v pyžamu - a jet s nimi. Manžel se dotazoval po jejich legitimacích, příkazu k předvedení a důvodu tohoto předvedení. Neodpověděli ani na jeden z dotezů, navykázali se ničím, pouze jeden z uniformovaných mužů řekl "to se dozvítě". Na to můj muž oznámil, že je v pracovní neschopnosti a v žádném případě být nehodlá - ani nemůže vzhledem k lékařských kontrolám - opustit a tedy se ani převlékat. Vyžádali si jeho průkaz pracovní neschopnosti, znova ho opakováně žádali, aby se oblékl, když v tom se vrátil muž v občanských šatech, který kamsi na okamžik odběhl a prohlásil: "Bereme ho tak, jak je". Poté mého muže značně zhurta uchopili mezi sebe a vyvlekli ho na chodbu. Teprve tam můj manžel zjistil, že je bosý a kříkl na mne, abych mu podala trepky. Když jsem tak učinila, jeden z uniformovaných mužů, který se zdržel po zadu, mi řekl, že dveře snadno spravím, že prý je to "jen vypadlá západka". Vyběhla jsem za nimi a viděla, jak mého muže (stále pouze v pyžamu a trepkách) zatahuje do žlutobílého policejního automobilu a bleskově s ním odjíždí. Byla jsem tak ohromena, že jsem si nestačila všechnout jeho státní poznávací značky.

Po návratu do bytu jsem zjistila, že přes všechnu svou snahu nemohu dveře nejen zamknout, ale ani přivřít. Odešla jsem tedy telefonovat na Obvodní správu SNB pro Prahu 1 v Bartolomějské ulici, kde jsem incident ohlásila a žádala, aby příslušníci, kteří škodu zapříčinili, ji byli vyslání nějakým způsobem napravit. Jinak žese nemohu z bytu vzdálit a odejít do práce. Na Obvodní správě však zřejmě o ničem nevěděli, několikrát mne přepojovali, až nakonec jistý pan Soukup (tel. 2121, linka 2828) mi sdělil, že věc přešetří, abych zavolala později. Pustila jsem se tedy do provizorního spravování dveří, což se mi asi po hodině vel-

velkého úsilí podařilo a pak jsem znova volala. Pan Soukup mi řekl, že věc projednával se svými nadřízenými i s dalšími odděleními a že mi může pozitivně sdělit, že ať už u nás byl kdokoli, nebyli to "příslušníci jejich složky" tj. Obvodní správy SNB pro Prahu 1.

Po skončení pracovní doby jsem se tedy zastavila v Bartolomějské ulici na Správě SNB hl. města Prahy a tam se dotázala v Informacích, jestli se můj manžel nachází u nich; pokud tomu tak není, že budu nucena nechat ho hledat jako nezvěstného. Dozorčí, který měl službu (bylo kolem 15.30) mi řekl, že u nich můj manžel nebyl a není, poté telefonoval asi na tři až čtyři místa a oznámil mi, že je to divné, ale není skutečně ani na Správě pro Prahu 1 "ani jinde", ale prý se nemám znepokojovat, protože "dostanu zprávu z prokuratury".

Tázala jsem se, proč tak soudí, když o mému muži nic neví, ale to odbyl pokrčením ramen. Mohu se tedy důvodně obávat, že při ranním incidentu ani nemusilo jít o skutečné příslušníky Bezpečnosti (viz označování se za "Policii", lezení po zbytečném lešení, vyrážení dveří apod.), ale o nějakou gangsterskou tlupu, která policejní auto ukradla a opatřila si uniformy, aby mého muž mohla snadno unést. Pokud snad šlo o skutečné příslušníky, pak je podivné, že není zjistitelná jejich totožnost; v tom případě skutečně drasticky překračovali svou pravomoc.

Za této situace, kdy se ve světě i u nás v poslední době množí teroristické akce i s ohledem na to, co se stalo nedávno Bohumilu Doležalovi a Ivanu Medkoví (kteří byli po propuštění z úřadoven v Bartolomějské ulici odvlečení na opuštěná místa za Prahou, kde byli zbiti a ponecháni bez pomoci), si nejsou jista životem a zdravím svého manžela a apelují na Vás, jako na nejvyšší instanci v trestních věcech v obvodě našeho bydliště (a zároveň posílám kopii tohoto dopisu Kanceláři prezidenta republiky, Generální prokuratuře ČSSR a ČTK), abyste celou věc náležitě přezkoumal, zjistil kde můj manžel nachází, zajistil jeho propuštění a podnikl kroky k trestnímu stíhání únosců.

S pozdravem

Olga Stankovičová
Molantrichová 6
Praha 1 - Staré Město

oooooooooooo

30. května bylo v Praze zatčeno několik desítek signatářů Charty 77. V západních komentářích byla vyslovena domněnka, že šlo o preventivní opatření, mající zabránit nějakým demonstracím. Protestujeme proti tomuto výkladu. Mohl by vytvořit kouřovou clonu, za niž by se lépe skryly pokusy o likvidaci občanských iniciativ. Charta 77 a Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných upozornuje průběžně na diskrepance mezi československými zákony a faktickou praxí. Jejich metody práce zůstávají plně na bázi československého právního řádu. Kdyby chtěly uspořádat demonstraci, rádně by ji předem ohlásily.
Proto pezor na kouřové clony!

Anna Fárová historička umění
Prof. dr. Jiří Hájek DrSc
Karel Havlíček, výtvarník
Vlasta Chramostová, herečka
Věra Jirousová, historička umění

Dr Karel Kraus, překladatel
Jiří Němec, psycholog
dr. Julius Tomin, filozof
Zdena Tominová, spisovatelka
Zdeněk Urbánek, spisovatel

Praha, dne 1. června 1978

Federální ministerstva vnitra
revizní skupina
Obránců míru 85
Praha 7

Doperušeně!

V Praze dne 9. června 1978

Věc: Stížnost

Stěžuji si na pracovníky ministerstva vnitra, kteří překročili svoji pravomoc v těchto bodech:

1/ Dne 30. 5. 1978 v 6 hodin ráno vstoupili do našeho bytu bez našeho vědomí příslušníci SNB. Zatímco jsme spali, otevřel si příslušník VB pprap. Jan Trnka dveře našeho bytu vlastním klíčem a procházel se (neznámou dobou) naším bytem. Když nás svou přítomností probudil a zase stihli jsme jej v obývacím pokoji, tvrdil nejprve, že dveře byly pootevřené, později přiznal, že si otevřel v l a s t n í m k l í ē m , který je prý náhodou totožný s (patentním) klíčem od jeho vlastního bytu. Tím došlo k hrubému narušení naší osobní a domovní svobody. Od okamžiku, kdy jsme zjistili, že příslušníci StB mají k dispozici klíč od našeho bytu, odmítáme brát jakoukoli odpovědnost za všechna nalezená v našem bytě.

2/ Dva příslušníci StB, kteří se představili jako pplk. Ladislav Šlor prom. právník a mjr. Vladimír Novotný, a tři příslušníci VB pprap. Trnka, nstržm. Grygar a nstržm. Pivoda, provedli pak v našem bytě domovní prohlídku na základě trestního stíhání VS: ČVS - 3/120 - 77 zahájeného 6. 1. 1977 podle § PS tr. z. Pplk Šlor prohlásil, že hledá vše, co souvisí s Chartou 77 a s Výborem na obranu nespravedlivě stíhaných a tvrdil, že Charta 77 je trestná. Během prohlídky mě mjr. Vladimír Novotný - pod pohrůžkou, že mě "chytně za fligr" a kamsi odvede a později pod pohrůžkou, že mě bude stíhat pro maření úředního výkonu - zakázal mluvit. Nesměl jsem mluvit ani se svou matkou, ani oslovovat příslušníky SNB, ačkoli moje připomínky do té doby nijak neohrožovaly zákonný průběh domovní prohlídky, naopak (žádal jsem například, aby prohlídka probíhala postupně po jednotlivých místnostech a nikoli v několika místnostech najednou, tedy bez možnosti našeho dohledu a dohledu nezúčastněné osoby, pracovnice ONV Květoslavý Chalupové).

3/ Moje matka Otta Bednářová byla bezdůvodně zadržována od rána 30. května 1978 do 21,30 hod. 2. června 1978. Ačkoli je vážně nemocná, nebyla jí poskytnuta dietní strava a léky jí byly přidělovány nepřavidelně. Dietu i příděl léků nařídil jak vězenský lékař v Ruzyni, tak vězenský lékař v Konviktské, který navíc nařídil převoz na internu. Příkazy lékařů nebyly respektovány. Po prvních 48 hodinách zadržení byla moje matka propuštěna, ale vzápětí, ještě před branou ruzynské věznice, znova zadržena. Při výslechu jí pplk. Šlor vyhrožoval trestním stíháním pro tr. čin pomlouva, bude-li si na mě stěžovat a oznámi-li, že příslušníci SNB vstoupili do našeho bytu bez našeho vědomí a otevřeli si vlastním klíčem (viz bod 1).

4/ Já jsem byl bezdůvodně zadržen od 7,30 ráno 1. 6. 1978 do 21,30 hod. 2. 6. 1978. V 7,30 pro mne přišli dva (s řidičem tří) příslušníci SNB v civilu, z nichž jeden se prokázal služebním průkazem č. 102 677. V Bartolomějské ulici mě vyslýchal mjr. Vladimír Novotný, kterého jsem znal od domovní prohlídky, dále nstržm. Oldřich Krátký a ještě několik dalších mužů, kteří se mi nepředstavili. Zádej jsem, aby mi sdělili, které trestné činy, přečiny nebo přestupky mám vysvětlovat podle § 19 zákona o SNB (respektive k nim sdělit skutečnosti důležité pro trestní řízení). Příslušníci StB mohou žádat ignorování, místo toho mi kladli

nesouvisle různé otázky: o některých písemnostech zabavených při domovní prohlídce, o tom kolik si vydělám v zaměstnání, kdo mě přijímal do zaměstnání, jaká je moje pracovní doba a pod. Když jsem odmítal na tyto otázky odpovídat, udeřil mě mjr. Novotný pěstí do ramene a zvolal: "Tak půjdete do basy!", což se stalo.

5/ Mjr. V. Novotný při výslechu v Bartolomějské ulici tvrdil, že mám fiktivní zaměstnání a že mě bude stíhat pro příživnictví. Poté, co si pracovníci StB ověřili platnost mé pracovní smlouvy od tohoto úmyslu upustil a zadržen jsem byl pod záminkou, že jsem podezřelý z rozšíření písemnosti, jejichž obsah je namířen proti našemu zřízení. Při výslechu v pankrácké věznici dne 2. 6. 1978 prohlásil mjr. Novotný: "V pondělí už do práce chodit nemusíte. Najděte si pořádnou práci a ne takovouhle f i á k á r n u, jakou děláte. A jestli do týdne nebudeš dělat, tak vás budeme stíhat pro příživnictví." Tím se dopustil urážky mé i mého zaměstnavatele (k jehož naprosté spokojenosti jsem do té doby svou práci vykonával) a dalšího vyhrožování trestním stíháním. Když jsem přišel v pondělí 5.6. 1978 odpoledne do práce, bylo mi již odesláno "okamžité zrušení pracovního poměru" s odůvodněním, že jsem v pátek 2.6. 1978 neodevzdal výsledky své práce (které jsem ovšem odevzdat nemohl, když jsem byl v té době zadržen v pankrácké věznici). Rozhodnutím mjr. Novotného zadržet mě v CPZ, jsem byl tedy poškozen i v zaměstnání.

6/ Dne 6. 6. 1978 po 21 hodině zazvonil u nás příslušník VB s jedním civilistou. Žádal mou matku o občanský průkaz a o občanský průkaz jejího manžela. Matka jim přes pootevřené dveře odpověděla, že manžela nemá a že je nemocná a už leží. Příslušník na to prohlásil, že je u nás již po čtvrté. Obáváme se, že se jedná opět o nějakou persekuci vzhledem k tomu, že příslušník SNB nepoužil metody pro tyto případy obvyklé, tj. řádného předvolání doručeného poštou.

Celá akce proti mé matce a mně (a dalším osobám) je zjevným porušením nejzákladnějších občanských práv. Patrně jste byli o ni informováni. Chci však věřit, že jste neznali ona konkréta, na něž si nyní stěžuji. Žádám Vás, abyste je objektivně přešetřili, vinifiky potrestali, nám zjednali zadostiučinení a zabránili podobným dalším persekcím, například neoprváněnému stíhání pro "příživnictví", pro "křivé nařčení z vniknutí do bytu" a pod. Takováto persekuce by ostatně jen potvrdila oprávněnost této stížnosti.

Jan Bednář
Novodvorská 416

142 00 Praha 4

Za pravdivost bodů týkajících se Otty Bednářové:

Otta Bednářová
bytem tamtéž

00000000

Oznámení

Dne 30. 5.1978 kolem 6. hodiny ranní zazvonili u dveří bytu mých rodičů, Dany a Jiřího Němcových příslušníci VB, Otevřel jim můj bratr Ondřej Němc, ~~který byl~~ narozený 27. 2. 1960. Příslušníci VB byli vedeni mužem, který se podepsal jako kpt. Smolík. Měl příkaz k provedení domovní prohlídky. Domovní prohlídka byla psána na mého otce Jiřího Němce s tím, že je podezřelý podle § 98 tr. z.. Mezitím jedna skupina příslušníků odvedla mého bratra Ondřeje. V bytě jsem zůstala já se třemi nezletilými sourozenci. Protestovala jsem, že domovní prohlídku nelze provést, že není přítomen žádný zletilý uživatel bytu (já sama již čtyři roky bydlím na Červeném vrchu, Praha 6, Lenina 660). Přesto byla domovní prohlídka provedena, za přítomnosti dvou obyvatelek domu. Protokol o provedení domovní prohlídky jsem z

výše uvedeného důvodu odmítla podepsat.

Domovní prohlídka skončila v 8 hodin 40 minut. Poté jsem byla převezena v doprovodu jednoho muže v civilu, který se mi nepředstavil, a tří příslušníků VB do Ruzyně do budovy věznice MS. Zde mne bez výslechu a bez jakéhokoliv vysvětlení zavedli do celý v suterénu, kym mi přinesli deky a ústavní obléčení. Asi za půl hodiny mě přivedli do celý č. 283 v 1. patře, kde jsem zůstala 48 hodin v samovazbě. Za celou tu dobu jsem nedostala žádné písemné odůvodnění.

31. 5. jsem do protokolu, označeného pouze jako záznam o výslechu (výslech se konal odpoledne, přítomni byli dva muži v civilu, kteří se mi opět nepředstavili) uvedla, že odmítám vypovídat k záležitosti rozšíření protistátních písemností s tím, že není přesně formulováno, zda dokumenty Charty 77 jsou protistátní písmenosti či ne. Zároveň mi bylo ústně sděleno, že jsem pouze zadržena.

1. 6. ráno, poté co jsem u reportu žádala o rozhovor s prokurátorem, mi bylo sděleno, že mohu jít domů. Byly mi vráceny mé osobní věci. Zádala jsem rozhodně, aby mi bylo vystaveno potvrzení, že jsem ve věznici ztrávila 48 hodin a proč, že to potřebuji přinejmenším do zaměstnání. Příslušník SNV SNB mě ujistil, že ani on, ani nikdo jiný ve věznici (např. na bráně) mi nemůže dát potvrzení o tom, že jsem byla zadržena a propuštěna, příslušné potvrzení si prý mám sehnat u toho, kdo mě zadržel. Pak jsem byla vyvedena před věznici.

Na potvrzení o písmaém vysvětlení celé záležitosti trvám. Učiním k tomu všechny možné dostupné kroky. Uvědomuji si totiž, že za současného stavu věcí by se podobný případ mohl kdykoli opakovat.

Markéta Němcová
Praha 6 - Červený vrch
Leninova 660

V Praze dne 1.6. 1978

ooooooo

JUDr Ján Feješ
generální prokurátor ČSSR
nám. Hrdinů 1300
Praha 4 - Nusle

Dne 30. 5. 1978 byl policejně zadržen evangelický duchovní Jan Simsa z Brna pro podezření z trestného činu pěnuřování; dodatečně se prokázalo, že zadržení bylo neodůvodněné. Následujícího dne byla v jeho bytě vykonána prohlídka domovní, během níž došlo ke kontraverzi, vyvolané snahou orgánů Státní bezpečnosti neoprávněně zabavit osobní dopis profesora Jana Patečky. Během této události zasáhl jeden z přítomných pracovníků hrubě proti manžele lce Jana Simsy. Když chtěl Jan Simsa svou ženu bránit, došlo ke kolizi, která byla později kvalifikována jako trestný čin. Na tomot základě byla na jmenovaného uválena vyšetřovací vazba. Dodáváme, že Jan Simsa je vážně nemocen a k domovní prohlídce byl dopraven v nedobré-zdravotním stavu. Nehledě na toto mimořádnou okolnost, považujeme jeho obvinění a uvěznění za nezákonité a žádáme, aby byl okamžitě propuštěn.

V Praze dne 11. června 1978

Dr Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubišová
mluvčí Charty 77

Dr Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

ooooooo

V úterý 30. května byli v Brně zadrženi Albert Černý, mluvčí Charty 77 Jaroslav Sabata a další tři signatáři Charty 77 Michal Dymáček, Jiří Müller a Jan Šimsa. Albert Černý, Jaroslav Sabata a Michal Dymáček byli propuštěni v průběhu 48 hodin. Jiří Müller po 61 hodinách. Můj muž, Jan Šimsa byl odveden z práce asi hodinu před skončením pracovní doby. Nevěděla jsem, proč se nevraci domů, ale kolem páté hodiny večer zazvonil u nás člověk, v kterém jsem poznala pracovníka StB a žádal, abych poslala pro svého muže léky. Na otázky kde je a kdy se vrátí, mi neodpověděl.

Ve středu, 31. května asi kolem jedné hodiny odpoledne jsem se vracela domů s nákupem. Před domem mne došel muž, který se představil jako poručík Domínek, ukázal mi usnesení o domovní prohlídce a žádal mne, abych otevřela dům. Současně vystoupilo z auta naproti domu dalších 5 mužů a jedna žena, která se představila jako pracovnice národního výboru. Osobně jsem ji neznala. Řekla jsem, že podle zákona má být prohlídce přítomen můj muž, Jan Šimsa, a že žádám, aby přivedli jeho a důvěrníka uličního výboru, kterého znám. Na tom jsem trvala přes pohružky, že budu odvezena do Bohunic k výslechu, že mi budou vzaty klíče, že bude vyšroubován zámek, že přijedou příslušníci SNB. Uliční důvěrník za chvíliku přišel a provedl ochotu u prohlídky být. Můj muž, Jan Šimsa, byl přivezen skoro po hodině. Byl velmi bledý a vyčerpaný. Nevěděl, co se děje, když mu byly odebrány klíče a byl vezen domů. Začala prohlídka. Během ní přišel nás syn Martin a už mu nebylo dovoleno odepjit z domu. Prohlídka byla velmi důkladná, byly probírány všechny knihy v knihovně, strojopisy a opisy rukopisů, fotografie, gram. desky a přehrávky. Divali se pod koberec a za obrazy.

Můj muž se ohražoval proti tomu, aby zabavili obálku s dopisem pana profesora Patočky z ledna 1977, a strčil dopis Martinovi pod košili. Nato se tři vyšetřovatelé na Maruina vrhli a dopis mu vzali. Byla jsem právě v kuchyni, ale nemohla jsem se vydrat do místnosti, jeden z mužů stál ve dveřích. Když se mi to konečně podařilo, spatřila jsem na stole ležet zmačkanou obálku s dopisem pana profesora Patočky, a protože mi na dopise velmi záleželo jako na památku po zemřelém, vzala jsem dopis do ruky. V tu chvíli poručík Bata, myslím, že nejmladší z přítomných, člověk nadprůměrně silný a veliký, mne uchopil nad loktem tak silně (modřina byla viditelná ještě po týdnu), že jsem se nechala obrátila, dopis upřistila a ocitla se vlastně v objektu tohoto muže. V tu chvíli můj muž skočil od okna a odstrčil toho muže ode mne ta, že oba upadli na výlendu s ustlanými perínami, která stála hned vedle.

Poručík Bata se okamžitě vymrštil, ale po krátku ostatních: "To vás, pane Šimso, bude mrzet, napadení úředního činitele, maření úředního výkonu..." se chytí za tvář a vrávoravě odešel z místnosti, prý k lékaři. Vrátil se po chvíli s dvěma příslušníky SNB, kteří po poradě s vyšetřovateli dole u dveří domu odešli, aniž by vystoupili nahoru do místnosti, kde se celá věc udála a mluvili s kýmkoli z nás. Když vyšetřovatel Domínek začal: "...ale, pane Šimsa, co to děláte, vy kterej propagujete zákony a dodrževání zákonů..." zeptal se ho můj muž: "A vy byste jako chlap nechal někoho sahat na svou ženu?" Žena z Národního výboru, která tu úředně byla jako nestranný pozorovatel, se velmi pohoršovala nad tím, jaci jsme my to neurvalí lidé. Jeden z nich dokonce řekl, že oni jsou tu v menšině a když jsem se překvapeně zeptala, jak to? (bylo jich sedm a my tři), zosra mne okřikl. Ještě později mi poručík Bata řekl: "Ani jsem na vás nesáh a já jsem nikdy v životě nelhal." Když jsem mu odpověděla, že já bych si to o sobě netroufla říci, opravil se, že nikdy nelhal v "záasadních věcech". Když můj muž dělal o celé záležitosti zápis do protokolu o domovní prohlídce, odešli všichni před dům kouřit a dávali přitom najevo, že nám nás zápis hude mimo platný. Ten zní:

"Nesouhlasil jsem s odnětím dopisu Jana Patočky, protože to je osobní památku po zemřelém, a když dopis byl násilně brán manželce s použitím síly, tak jsem odstrčil poručíka Bata tak, že jsme oba spadli na výlen-

du, která byla hned vedle. Byli jsme celým jednáním od začátku velmi rozrušeni a poškozeni na duši."

Pokračovali pak v prohlídce domu, zabavili dva psací stroje, adresář, šest kusů Petlice a asi 30 položek nejrůznějších strojopisů. Zádala jsem svého muže, aby se před odchodem převlékl do čistého prádla. Vyšetřovatel řekl, že se druhý den vrátí. Když můj muž, aby mne potěšil, řekl: "Je to tam docela dobré, dostal jsem léky a v noci jsem spal osm hodin", vyšetřovatel na to řekl: "U nás to je horší, tam byste léky nedostal." Můj muž se z celé předběžného zadržení nevrátil. V pondělí, 5. června jsem se dozvěděla, že je obviněn podle § 155/lb a v úterý 6. června přišel přípis. že z důvodu vyšetřování § 67 písm. B byl vzat do vyšetřovací vazby.

Co bude dále nevím. Žijeme už delší dobu ze dne na den, takže jsem ráda, že je celý tento týden opravdu teplo. Těžko si dovedu představit, jak i tak snáší vazbu a vězenské podmínky, člověk, který od r. 1972 trpí těžkou chladovou alergií, která v zimě dosáhla atkového stupně, že stačí přejít v mlze či ostrém větru z jednoho konce vesnice na druhý a jeho tvář se otokem změnila k nepoznání. Vždyť musí mít k umývání jen teplou vodu, nesmí prochladnout ani zůstat v propoceném prádle ve dne natož v noci, aniž by se vystýgoval nebezpečí výrážky a otoků. Nedovedu si představit, jestli vězenská správa je schopna zajistit vaření různých bylinkyových čajů v předepsaném množství (2 - 3 litry denně) a jestli má dostatek pohybu po místnosti i na čertovém vzdachu, jak je to nezbytné pro funkci jediné ledviny, která mu po operaci před třemi lety zbyla. A co páteř, podle nálezu silně zdeformovaná, a co srdce, ne zcela zdravé? "V rukou Tvojich jsou dnové naši..."

"Tvůj otec", řekla paní profesorka Komárková několik hodin poté, co se to stalo našemu Martinovi, "je v normálním životě po své matce, a každým rozhovorem, každého vyslechnutí, ale když se stane nějaká nespravedlivost, zrudne a v tu chvíli je zcela podoben svému otci Jaroslavu Simsovi a jedná tak, jak by jednal on". Jaroslav Simsa, knihovník T.G. Masaryka, sekretář Akademické YMKY a později YMKY v Československu, účastník mnoha mezinárodních konferencí a světových kongresů v době mezi válkami, mladší spolupracovník Emanuela Rádla a starší kolega Jana Patočky, přední odbojový pracovník – a nakonec vězen. "Mne bude boj proti policejní zvuli stát jednou život" – řekl na samém počátku války – zemřel 8. 2. 1945 v koncentračním táboře v Dachau.

Zivotní kariéra jeho syna je prostří. Po vystudování bohoslovecké fakulty, na niž byl jeho učitelem J. L. Hromádka a J. B. Souček, a začátkem práce Akademické YMKY, se stal evanglickým farářem ve dvou venkovských sborech. Byl členem výboru Svazu evangelického duchovenstva, jehož činnost byla v první polovině sedmdesátých let zastavena. K 1. březnu 1973 mu byl odebrán bez udání důvodů státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti v Prosetíně. Začal pracovat jako údržbář sborových budov. V létě 1975 byla dokončena úprava věže a 13. srpna 1975 jsme se přestěhovali do Brna. V téže roce byl operován. Skončil jeho pracovní poměr k evanglické církvi a začal pracovat jako pomocný skladový dělník. V roce 1977 podepsal Chartu 77 a o svých výsleších v dopise informoval profesora Patočku, kteří mu obratem odpověděl. Právě tento dopis byl po více než roce zabeněn. V září 1977 byl odvezen z domu a vyslyšán v souvislosti se zahájením přednášek pro mladé zájemce v Brně. V dubnu 1978 podepsal spolu s dalšími 22 signatáři prohlášení "100 let českého socialismu" k stému výročí vzniku sociálně demokratické strany.

V květnu Jan Simsa napsal a zveřejnil zprávu o výslýchích a zatčení mladých přátel našeho syna Martina (nejmladší z nich sotva dovršil 18. rok). A domovní prohlídku vedli právě vyšetřovatelé těchto mladých chlapců: Petra Cibulky, Liboru Chloupku a Petru Pospíšhalu. Největší radostí Petra Cibulky je hudba, Libora Chloupka básně a Petr Pospí-

chal, donedávna sportovní fanoušek, v poslední době objevil podivuhodnou moc a kouzlo knih. Ve vazbě jsou už déle než měsíc, obvinili je z pobuřování. Nyní k nim přibyl Jan Šimsa, původním povoláním evangelický farář, nynější pomocný dělník. Ten je obviněn podle § 155/1b z napadení úředního činitele.

8. 6. 1978

Milena Šimsová

"Jak dlouho chcete soudit křivě a nadřízvat bezbožníkům?
Sirotky utištěné chrante, slabým a nuzným dejte právo,
svobodu bezmocným a chudým, vytrhněte je z rukou hříšných!"
Neslyší však a nepochopí
slepě se potácejí v tmách;
základy země kolidají
Vstaň, Bože, ty bud soudcem světa,
vždyť všechny národy Ti patří!

(Žalm 82 - rytmický překlad V. Renče)

oooooooo

Pane Feješi. (Generální prokurátor ČSSR, nám Hrdinů 1300, Praha 4)

Nesouhlasíme s rozhodnutím Městského soudu v Praze, který dne 5.5.1978 projednal odvolání uměleckého vedoucího skupiny Plastic People Ivana Jirouse a prokurátora proti rozsudku Obvodního soudu v Praze I ze dne 11.4.1978 a který zvýšil rozsudek z první instance drastickým způsobem z 8 měsíců na 18 měsíců nepedminěného odnětí svobody.

Rezhodnutím odvolacího soudu je cynickým výsměchem veškerým mezinárodním paktům, které až dosud vláda CSSR potvrdila svými podpisy a které u nás byly uzákoněny a je názorným příkladem toho, jakých metod se u nás používá k tomu, aby byl občan donucen k nekritickému postoji vůči všemu oficiálnímu.

V případě nemožnosti obrácení takového jedince ~~na konformního konzumenta~~ na konformního konzumenta sterilních, chudobných a bezobsažných projevů současné kulturní velkovýroby na objednávku a jeho přílišném lpění na myšlení svého vlastního mozku bude prostě zdeptán neustálým věžením.

Doposud jste ~~si~~ asi nebyli schopni uvědomit, že podobnými metodami je možné vězně poškodit psychické a fyzické zdraví člověka, ale rozhodně tak nelze manipulovat lidské myšlení.

Podobné případy jsou v zásadním rozporu s duchem uvolňování napětí ve světě a spořeckem stejně svobody pro každého jednotlivce, tedy vyšší formou demokracie, která je v současném světě tak aktuální a připomíná spíše středověké hony na čarodějnice.

Je absurdní a nesmyslné, že na konci 20 století, v době vysoce vyvinutých prostředků pro výměnu informací (komunikační družice a pod.) a ve státě s bohatou kulturní a demokratickou tradicí jako je ČSSR jsou lidé vězeni za to, že říkají nahlas co si myslí, za to, že chtějí svobodně a bez překážky vyjádřit své pocity hudbou, slovem či jinak a kde nad každým takovým visejí hrozba existenčního i jiného postihu, nebo dokonce vězení. Dalším vězněním Ivana Jirouse a dalších občanů pro jejich názory a kritické postoje k současné situaci ať již v oblasti kulturní či jiné získávají tito naopak sympatie a morální podporu veřejnosti a vy svým jednáním ztrácíte její důvěru.

Žádáme propuštění Ivana Jirouse na svobodu a potrestání všech těch,

kterí podobné porušování zákonů u nás způsobují a poškozují tím po-
věst ČSSR ve světě.

V Liberci 30. 5. 1978

Benedek Ladislav, Středa nad Bodrogom 493
Cerman Ladislav, Vratislavice n/Nisou 1406
Čechura Jaromír, Skroupovo nám. 138 Česká Lípa
Doucha Jaroslav, Mlýnská 15, Liberec 4
Dziaček Michal, Františkovská 43, Liberec 3
Hubner Pavel, Vratislavice n/Nisou 128
Kasal Jiří, Kovrovská 402/18. Liberec 3
Křivský Jiří, Vratislavice n/Nisou 1401
Malík Vladimír Chrastavská 317/9 Liberec 2
Marek Vladimír, Kateřinská 183, Liberec 14
Mraček Rudolf, Kladenská 283, Libušín
Mudrik Petr, sídliště 617, Liberec 14 -Ruprechtice
Olšanský Josef, Nové Město pod Smrkem, Nádražní 196
Pospíšil Miroslav, Zborovská 820/2, Liberec 1
Procházka Tomáš, ul. 5. května 45/66 Liberec 1
Smital Jan, Svermová 690, Uničov
Storeženko Ilja, Stráž pod Ráškem 96
Strnad Miroslav, Kateřinská 182, Liberec 14
Svoboda Jan, Ludvíkovská 135, Nové Město pod Smrkem
Stučka Vladimír, Metalkova 133, Liberec 3
Vaněk Jaroslav, Mšeňo 147, Jablonec n/Nisou
Vodolán Jan, Na bídě 566, Liberec 4
Vojtíšek Ivo, Borový vrch 231/19, Liberec 13
Votček Pavel a Jaroslav, Komenského 714, Uničov
Vraštil Vladimír, sídliště 9.5. č. 2497, Kladno
Zapadlo Milan, Kovrovská 402/18, Liberec 3

(1 kopie Městskému soudu v Praze)

ooo   0000   ooo

M a g e r o v i

právo má právo má právo má právo má právo na všechno
kepnout do holaně do ledvin srazit pěsti na ulici

zavřít kohokoli jen tak ze zvile

držet rukojmí

strkat lidí do nápravných zařízení

vymýšlet si výtržnosti

maření úředního výkonu napadení činitelů spravedlnosti
pomluvu a hanobení pobuřování poškozování zájmů

republiky

kdekoliv vyhrožovat vyšetřovat muziku

zpívání texty mluvení i psaní přátelství

všechno co není za jejich prachy je příživnictví

vždy někdo sedí někdo z kamarádů

pro výstrahu

tedě je tam Ivan Jircus

Magor z magorů náš magor zavřenaj potřetí
poprvé si zapíval v hospodě šestého července na

strahovských hradbách

podruhé tam spadla celá kapela Plastic People

s Magorem v čele Staře Charlie

a pár lidí ze skupiny DG 307

Sotva po osmnácti měsících vylez z krimu
uveď plastic koncert a jejich Sto bedů podepsal Chartu
a šel tam znova za výtržnost devolil si mluvit na veřejnosti
zahájil Lacinovi výstavu obrazů
tak to chodí

Jde o to aby nezmizela radoš
žít vesele a důstojně říká Magor
zpomínání je k ničemu pláč taky
ještě jsme se dosyta nevysmáli ty jejich nudě jejich
tlustým žátylkům
jejich impotentní vážnosti jejich vědecký filosofii
kultuře
a jejich strachu

Magore Ahoj Magore
chtěli jsme na tebe aspoň zavolat pozdravit tě
aby nás viděl
znovu na chodbě soudu
znovu cesta v poutech po dlouhé soudní chodbě
znovu na lavici obžalovaných

Viděl's nás pozorné oči kterýma jsme tě zdravili
Ahoj Magore jsme tu s tebou

Kluky s dlouhými vlasy vyrazili už dole u dveří
čekají dole na tebe a na tuhle spravedlnost
Co s nima se s těma co jsou poheršení a co soudí
co s těma co přišli aby potrvdili svou nenávist
aby potrvdili moc soudit aby tě tou nenávistí a mocí
obklíčili
Ne to už není opovržení to není vyhrožování
To je hlas nenávisti
lidské nenávisti která chce budit nenávist

Pometili se ti za všechny na který nemůžou
k osmi metrům ti přidali dalších deset
Je to trest za to že jsi Magor že jsi Ivan Jirous
že jsi a že máš jméno který ti nemůžou ti anonymové
ve funkci odpárat
trest i za to že máš tyhle kamarády

- - - - -

Plánů je moc, ale občas je třeba i u piva podědět a propít se
až k marnosti až do dětství Učty pošleme na prokuraturu nebo
na ministerstvo spravedlnosti Spousta času pak zbyde na
hrozný kocoviny na výčítky na bloudění po Praze...
To se nedá nahrát ani namluvit a psát o tom? proč?
Po těch velkých strastech pak můžeme nahrát písen třeba
o houbách nebo o zácpě doba je vážná hoří nám koudel
u prdele... je třeba přistupovat k tomu vážně... a budeme
stejný volové jako oni...

Zprávu o třetím hudebním obrození napsal Magor ve skleněném
domě byl to skleník v parku, kde jsme pracovali Jirous ležel
na vyřazených dekách z nemocnice léčil si kocovinu lahvičovým
pivem a psal...

Kolem nás se děje tolik nesmyslů, že nevím mám-li z toho zvracet
nebo se smát snad obojí najednou... a pláče u piva nás
vysvobožují na pět minut... a co dál? Vysvětlovat, poučovat a
nechat se předvádět?

Dost času zbývá každému, aby podal sklenici vody žíznícímu,
příležitostí je dost a v tom je velká svoboda
v tom je naplnění času... cesta z marnosti a radost...
tam někde je kříž a my se pokoušíme věřit

kdo jsi svatý , ještě se posvěť a kdo jsi svině
na foukní se pýchou , nebot jsi vyhrál , seš pán tvorstva
a všechno ti leží u nohou.

Po roce a půl se Magor objevil s holou hlavou jako po prvním kriminále.

Tři dny jsme seděli v hospodě. Tři dny řeči, brečení a smíchu a pořád
všechno říkal dokola. Mluvil o velkém kulturním BOOM, který uděláme a
jinak o meritu, stále se chtěl dostat k meritu věci. Smějte se - volové.

Když se vrátil po prvé chtěl odpoutat všechno kromě mrtvý
volavky purpurový, kromě volavky, kterou mu zabili při tajný domovní
prohlídce.

Ted už mluvil mň o odpuštění , ale o hájení ještě ano. Chtěl hájit
ptáky a zvířata a .. a taky chtěl všechno napsat o kriminále. Když o
tom vyprávěl , Juliána plakala .. Měl chuť chodit po lese, vysvit bosáky
a hlavně: VSECHNO SDĚLIT .

- - - -

skláním se k tobě nebe
a obracím se k tobě země
která sestupuješ
s úhelným stromem

jeho kořeny na nás sahají
jeho kořeny nás hledají jako zemi

kořeny ve větru kořeny zpěvu
kořeny toho kmenu
stromu kříže
zarestlý v dlami

sahají k zemi
k zemi slova
nesený a dávany

zemí a nebe nové !

- - - -

My na mě is Magor.. hlaholí Jirous t' hospodě a spouští vodopád řečí,
vtipů bez vtipu, nápadů, zpívá kousky šlágrů, sprostý písničky z kriminálu. Já jsem Magor. "My name is Magor" .. Se stejnou rozpustilostí uvádí
dí třetí hudební festival druhé kultury, první oficiální část a úvádí
všechno hodinovým proslovem o všem, čte texty písní od zadu několikrát
za sebou, stojí v černé košili, kterou nazval krejzy košili ("crazy
košili") , bos, je mu horko, přestože ve stodole je zima, ale hlavně:
nedá se zastavit, už se skutečně nedá zastavit, Jirous to ví, že věc
jednou započatá se zastavit nedá, zatím se nedá zastavit jen Jirous,
příval slov utluče každého a tak muzika, která zazní, je vysvobozením.
Muzikanti chraňte se mikrofon před Magorem, nebo všechno uvede znova,
ještě rozsáhleji, ještě vtipněji...
... je to Magor

Jirous je blázen. Je málo takových bláznů, kteří by nakazili celé město "celou polis". Zůstan doma otrocká dušičko, venku lítají blázni, zůstan doma, nahoře ti ~~skryjí~~ chystají skvělou budoucnost kariéra a sloužit můžeš do roztrhání těla, nechčej proti větru

a bude o tebe postaráno,

nevrhej se hlavou proti zdi...

pozor na špatný příklady, drž hubu a krok, státní bezpečnost te s tebou myslí dobré...

Fizlové všech zemí spojte se,

poradte nám jak dál..

poradte sami sobě, jeden druhýmu,

hlídaje se, špehujte se

(at nevyvedete nějakou pitomost...)

ooo 000 ooo

Ještě k případu Gustava Vlasatého

V 6. čísle Informací o Chartě 77 jsme zveřejnili dopis Charty 77 "Odsouzení Gustava Vlasatého je popřením práv pracujících" a sdělení č. 5 Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, věnované tomuto případu. Zveřejňujeme nyní - výjimečně anonymně - článek místního pozorovatele, který přináší další informace, tentokrát i o celkové situaci v chemických závodech v Litvínově (konecernový podnik Chemopetrol).

Slova "... případ Gustava Vlasatého je výrazem neuspokojivé situace v podniku... skutečným důvodem této perzekuce je obava některých vedoucích pracovníků o vlastní pozice..." zasluhuje komentáře. Ano, případ Vlasatý (stejně tak jako pondější případ ing. Panenky) byl uměle vykonstruován několika vedoucími pracovníky podniku (ing. Střeleček, Konečný a někteří členové CZV KSC jako Flieger a Hrabáček nebo předseda ZV ROH Audy atd.), kteří tím chtěli dokumentovat svoji bdělost a ostrážit a tím i svoji nepostradatelnost pro podnik v době, kdy se v podniku velice silně ozývalo volání po personálních změnách. Případ Vlasatý měl také zastrašit - jednak ty, kteří by se chtěli něčeho podobného odvážit a jednak ty, kteří by právem podobné činy byli ochotni povážovat spáše za "recesi", sloužící k odreagování postiženého, než za "protistátní čin". Nechutná je přitom úloha ochotných pomahačů (Poliščuk, Víšek), zatímco úloha těch, kteří byli v souvislosti s případem Vlasatý vyšetřování StB, na něž byl činěn nátlak a jimž byly výpovědi vkládány do úst, je spíše smutná.

Počet těch, kteří byli v závodech různým způsobem "postiženi", se odhaduje na 600 pracovníků. Mnozí postih po roce 1970 nesli a dosud nesou velice těžce, doplatili na to často i svým zdravím; zejména utrpěla jejich nervové soustava. Jiní - a Vlasatý patřil mezi ně - se snažili bojovat s pocity bezmocnosti, které musí nutně mít každý, kdo je v situaci diskriminovaných "bílých negrů". A mnozí doufali, že s příchodem "staronového" ředitele ing. Svandrlíka dojde k napravě, že ~~nnn~~ odbornici budou povoleni zpět na svá dřívější místa, aby zase postavili fabriku na nohy. Případ Vlasatý se musel narodit také i proto, aby předem znařil všechny takové iluze a aby varoval každého, kdo by ~~nnn~~ snad měl v úmyslu spolupracovat v budoucnu s někým z "odepsaných". Vlasatý je tedy obět víceméně náhodná, hledící se zejména proto, že si tím vedení (ing. Střeleček) vyrovnalo starý účet s Vlasatým. Sympatie většiny pracujících v podniku s Vlasatým se žel veřejně nijak neprojevily. Čekajme tedy, kdo přijde na řadu jako další!

- au -

ooo 000 ooo

Mám strach

Otevřený dopis prezidentu republiky

Praha 19. VI. 1978

Pane prezidente,

mám strach. V naší zemi se úředně neříká policie, říká se bezpečnost. Místo pocitu bezpečí ve mně bezpečnost státní i veřejná budí trvalou a stále se zesilující úzkost. Proto Vám piši.

Mám strach otevřírat schránku na dopisy: bude tam předvolání k výslechu. Mám strach, když zazvoní zvonek: ve dveřích budou stát pracovníci státní bezpečnosti. Mám strach, když v noci zastaví před naším domem auto: přijeli si pro mně. Mám strach navštívit přítele: přede dveřmi budou sedět příslušníci veřejné bezpečnosti, zapíší si mne... Mám strach o své nové zaměstnání, o místo nočního hlídce v zoologické zahradě: z podobného místa vyhádili mého přítele, psychologa. Mám strach být v této zemi: pracovníci ministerstva vnitra mne vybídli k vystěhování z Československa, bojím se, že učiní vše pro to, abych musil odejít. Co mi ještě mohou udělat? Vzali mi možnost pracovat v oboru, pro který mám vysokoškolské vzdělání, vzali zaměstnání mé ženě, mému staršímu synovi vzali možnost studovat. Jaké prostředky ještě mají k dispozici? Zítra mám jít na výslech do budovy Krajské správy Sboru národní bezpečnosti v Bartolomějské ulici číslo 7. Mám strach, že budu zatčen. Tak jako Jiří Gruša, který byl zatčen proto, že napsal knížku, nemohu přestat psát a moje psaní nemůže odhlédnout od situace, v níž se nacházím. Když si mne pracovníci vnitra posvali, aby mi s naléhavostí sobě vlastní nabídli možnost okamžitého vystěhování, řekl mi ten starší, že v této zemi není potřeba filosofů, kteří ovládají řečtinu. Nedokázal jsem to vzít na lehkou věhu, zamýšlím napsat práci "Jsme nepotřební" a z hlediska této otázky chci promyslit některé z myšlenek, se kterými jsem se setkal při četbě antických filozofů. Dnes jsem ještě nočním hlídáčem v zoologické zahradě: jak dlouho je ještě budu moci volně procházet a zvenčí se dívat na ty, co jsou za mřížemi?

Zítra se mám dostavit na bezpečnost. Po kolikáté za poslední rok? Nemohu se smířit s myšlenkou, že pracovníci ministerstva vnitra mohou volně disponovat občany tohoto státu. Kdybych měl dost odvahy, zůstal bych zítra doma a čekal, až si mne odnesou: ani krok dobrovolně! Po tom však, co pracovníci bezpečnosti udělali s dr. Hejdánkem - odvlékli jej z pracoviště, tahali po chodbě, po schodech z ubytovny a po špinavém dvoře, hrubě mu nadávali, šlapali mu po nártu, kopali ho, po řadu hodin ho nechali ležet v mrazivém ovzduší místnosti v Bartolomějské ulici, kde otevřeli okna i dveře (bylo te v zimě) - půjdu sám do Bartolomějské ulice, půjdu proti své vůli a hnát mne bude strach.

Pane prezidente, strach, o kterém Vám piši, není jen mou soukromou záležitostí. Krátce po 6. lednu, kdy byl dr. Hejdánek odvlečen do budovy Krajské správy SNB v Bartolomějské ulici byla přede dveřmi jeho bytu postavena hlídka veřejné bezpečnosti. Kontorlují každou návštěvu, každou návštěvu zapisují. Moje žena a řada dalších osob byla po návštěvě už dr. Hejdánka odvedena na bezpečnost. Dva z návštěvníků, Ivan Medek a Bohumil Doležal, byli odvedeni do lesa a zbiti. Kolik přátel přestalo dr. Hejdánka navštěvovat? Ti všichni posílají ministerstvu vnitra denně svůj "telegram" - "dostali jsme strach, vy rozhodujete o tom, koho smíme navštěvit a koho ne". Ministerstvo vnitra si tyto "telegramy" překládá do své řeči: "dobře děláme svou práci". Navštívil jsem Komenského bohosloveckou fakultu University Karlovy a Filosofický ústav ČSAV. Tam všude dr. Hejdánka dobře znají a váží si ho přinejmenším jako významného českého filosofa. Jsem přesvědčen, že filosofové i teologové mají - z povahy svého povolání - zvláštní odpovědnost vůči společnosti. Obrátil jsem se proto na ně s prostým poselstvím: "Vědomému úsilí o vzbuzování strachu

se říká teror. Jsem přesvědčen, že většina pracovníků naší bezpečnosti chce skutečně usilovat o bezpečnost občanů. Jsem přesvědčen, že je stále ještě čas. Je velmi prostá cesta, jak čelit snaze po proměně bezpečnosti v organizaci, jež v občanech promyšleně vzbuzuje strach. Navštívte svého kolegu!" Nenašel se ani jediný, kdo by v sobě našel dost odvahy. Když byl Ivan Medek odvlečen do lesa a moje žena odvedena do Bartolomějské ulice, navštívil jsem několik redakcí našeho tisku: Mladého světa, Mladé fronty, Práce a Rudého práva. Zádal jsem, aby do domu, kde bydlí dr. Hejdánek, vyslali své reportéry. Nenalezli odvahu.

Pane prezidente, nelze odstranit příčiny strachu, o němž Vám příš? Jaká je příčina úsilí vzbuzovat v občanech strach, do něhož se zapojilo teli složek ministerstva vnitra? Příčinou je strach státní moci z lidí, kteří si zvykli svobodně myslit, mluvit, psát, malovat, svobodně tvorit a žít. A přece by vše mohlo být tak snadné. Dodržovat platné zákony této země, přestat se pokoušet likvidovat onen úzký prostor svobodných aktivit, které se nám staly stejně podstatné, jako vzduch, který dýcháme, uznat fakt, že tu žijeme, že na to máme právo, zakotvené v našich zákonech, jsme občany této země.

Julius Tomin
Praha 7
Keramická 3

ooooooo

Ottě Bednářové a Jiřině Kynclové byly tento měsíc zrušeny invalidní důchody; lze mít oprávněně zato, že důvodem zrušení invalidních důchodů je okolnost, že O. Bednářová je signatářka Charty 77 a J. Kynclová je manželka signatáře Charty 77 Karla Kyncla.

ooooooo

~~Rexxek~~ Pro natáčení filmu Zlatí úhoři byl v konkuru ze tří sta dětí vybrán osmiletý syn signatáře Charty 77 Václava Bendy - Martin. Absolvoval kamerové i kostýmové zkoušky, kurz plavání, v polovině července se mělo začít natáčet. Hlavní kádrovák z Barrandova však oznámil, že na příkaz ~~Rexxek~~ "shora" nesmí Martin Benda ve filmu hrát.

ooooooo

Signatáři Charty 77, kteří žijí z t.č. ve Vídni, vydali koncem června prohlášení k 10. výročí sovětské intervence do Československa. Text prohlášení chceme zveřejnit, jakmile bude redakci k dispozici.

ooooooo

Pavel Blatný a Tomáš Brunclík vyhráli v uplynulých týdnech soudní spory o neplatnost výpovědi z pracovního poměru s Národní galerií, kde pracují jako restaurátor a noční hlídač. Oba spory se vlekly více než rok. P. Blatný a T. Brunclík jsou - pokud je nám známo - první signatáři Charty 77, kteří měli plný úspěch v pracovním sporu, v němž signatář Charty 77 žaloval organizaci pro neplatnost výpovědi z pracovního pomě-

ru. V případě T. Brunclíka šlo ve sporu o to, zda podle názoru soudu může signatář Charty 77 vykonávat práci nočního hlídce, jednu z nejméně kvalifikovaných a nejhůře placených, tedy, zda se v této zemi vůbec může žít prací. Stejně jako ve všech ostatních případech pracovních sporů signatářů Charty 77, projednávaných u obvodního soudu pro Prahu 1, i ve sporech P. Blatného a T. Brunclíka s Národní galerií předseda senátu tohoto soudu Milada Uřidilová; právě za jejího předsednictví mnoho dalších signatářů Charty 77 své pracovní spory u tohoto soudu proházelo. V průběhu této činnosti v r. 1977 se M. Uřidilová stala předsedkyní soudu.

ooo000ooo

Začátkem června t.r. publikoval list Frankfurter Allgemeine Zeitung obsáhlý článek Hanse Petera Rieseho o Jiřím Grušovi. (H.P. Riese vydal vloni v létě antologii čs. textů o lidských právech včetně prvních dokumentů Charty 77). Rieseho článek rezebírá novou situaci, která se v Československu utvořila po uvěznění spisovatele Jiřího Gruše; je obhajobou hnutí za lidská práva, paralelní kultury a literárního samizdatu a vyjádřením solidarity s Jiřím Grušou.

ooo000ooo

Redakci došly tyto fejetony, komentáře, úvahy a poznámky:

Jiří Ruml: Kronika šedesátého osmého roku - červen
Jaroslav Hutka: Grušův dotazník

Báondák z bistra

Poměry za Rakouska

Ladislav Hejdánek: Dopisy příteli, 2. řada - 1978, list č. 8 a 9

Jiří Ruml: Jak skřípnout Marxe

Pepíčkův slehový úkol

Jaroslav Suk: Otevřený dopis orgánům

Karel Bartošek: Zpráva o rakvi

Jakub Trojáček: Holoubek, který uletěl

Václav Benda: Nač váhat před konečným řešením?

ooo000ooo

Malý oznamovatel

Kde vybuduje domácí elektrárnu na potoce 12 V, 1-2 kW; obava z odpojení, Zn: "sign. Ch 77 na samotě - 002 do a.t.l."

Koupíme dům pokud možno se sálem v severočeském kraji. Zn: "underground - 003 do a.t.l."

ooo000ooo